

2. U slučaju pozitivnog odgovora na prvo pitanje, treba li prijelazne odredbe Uredbe (EZ) br. 883/2004⁽²⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti tumačiti na način da one nalažu Češkoj Republici dodjelu obiteljskog davanja nakon 30. travnja 2010., iako nova definicija boravišta iz Uredbe (EZ) br. 987/2009⁽³⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o utvrđivanju postupka provedbe Uredbe (EZ) br. 883/2004 o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (članak 22. nadalje) može, od 1. svibnja 2010., utjecati na nadležnost države članice?
3. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje, treba li Uredbu (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti tumačiti na način da je, u okolnostima kakve su u predmetnom slučaju, od 1. svibnja 2010. Češka Republika nadležna država članica za dodjelu obiteljskog davanja?

⁽¹⁾ SL L 149, str. 2.

⁽²⁾ SL L 166, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 160.).

⁽³⁾ SL L 284, 30.10.2009., str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 171.).

Zahtjev za prethodnu odluku koji je podnio Satakunnan käräjäoikeus (Finska) 12. srpnja 2013. — Sähköalojen ammattiliitto ry protiv Elektrobudowa Spolka Akcyjna

(Predmet C-396/13)

(2013/C 260/67)

Jezik postupka: finski

Sud koji je postavio prethodna pitanja

Satakunnan käräjäoikeus

Stranke u glavnom postupku

Tužitelj: Sähköalojen ammattiliitto ry

Tuženik: Elektrobudowa Spolka Akcyjna

Prethodna pitanja

- 1.1. Može li se sindikat koji djeluje u interesu radnika izravno pozivati na članak 47. Povelje o temeljnim pravima Europske unije kao neposredan izvor prava pružatelju usluge iz druge države članice u situaciji kad je odredba za koju se tvrdi da je protivna članku 47. (članak 84. poljskog Zakonika o radu) isključivo nacionalna odredba?
- 1.2. Proizlazi li u sudskom postupku o dospjelim tražbinama u državi obavljanja posla u smislu Direktive 96/71/EZ⁽¹⁾ iz prava Unije — posebno iz načela djelotvorne sudske zaštite sadržanog u članku 47. Povelje o temeljnim pravima Unije te članku 5. drugom podstavku i članku 6. navedene direktive, zajedno sa slobodom sindikalnog udruživanja zajamčenom člankom 12. Povelje o temeljnim pravima — da nacionalni sud ne smije primi-

jeniti odredbu radnog prava države podrijetla radnika koja zabranjuje ustup tražbina za plaće sindikatu u državi obavljanja posla kako bi taj sindikat osigurao njihovu naplatu, dok odgovarajuća odredba države obavljanja posla dopušta ustup dospjele tražbine za plaću radi osiguranja njezine naplate, a tako i prijenos svojstva osobe koja ima postupovnu sposobnost, sindikatu u kojem su svi radnici koji su ustupili tražbine s ciljem naplate članovi?

- 1.3. Treba li odredbe Protokola (br. 30) Ugovora iz Lisabona tumačiti na način da ih i nacionalni sudovi koji se ne nalaze u Poljskoj ili Ujedinjenom Kraljevstvu moraju uzimati u obzir ako predmetni spor predstavlja usku vezu s Poljskom i osobito ako je pravo mjerodavno za ugovore o radu poljsko pravo? Drugim riječima, je li poljsko-britanski protokol zapreka finskom sudu da proglasi da su poljski zakoni ili drugi propisi, praksa ili upravne mjere protivni načelima, slobodama i temeljnim pravima koje proklamira Povelja o temeljnim pravima Europske unije?
- 1.4. S obzirom na članak 47. Povelje o temeljnim pravima Europske unije, treba li članak 14. stavak 2. Uredbe Rim I tumačiti na način da zabranjuje primjenu propisa države članice koji zabranjuje ustup tražbina i prava koji proizlaze iz radnog odnosa?
- 1.5. Treba li članak 14. stavak 2. Uredbe Rim I tumačiti na način da je mjerodavno pravo za ustup tražbina koje proizlaze iz ugovora o radu mjerodavno pravo i za predmetni ugovor o radu na temelju Uredbe Rim I, neovisno o tome imaju li odredbe nekog drugog prava također utjecaj na sadržaj pojedinačnog prava na koje se poziva?
- 1.6. S obzirom na članke 56. i 57. UFEU-a, treba li članak 3. Direktive 96/71/EZ tumačiti na način da pojam minimalne plaće obuhvaća osnovnu plaću po satu prema klasifikaciji po platnim skupinama, zajamčenu plaću za rad plaćen po učinku, naknadu za godišnji odmor, fiksne dnevnice i naknadu prijevoza na posao, kako su ti radni uvjeti određeni u kolektivnom ugovoru opće primjene koji proizlazi iz Priloga Direktivi?
- 1.6.1. Treba li članke 56. [i 57.] UFEU-a i/ili članak 3. Direktive 96/71/EZ tumačiti na način da su zapreka državama članicama da, kao državama primateljicama kako ih se naziva u nacionalnom propisu (kolektivnom ugovoru opće primjene), pružateljima usluga iz drugih država članica uvedu obvezu isplate naknade za prijevoz i dnevnicu radnicima upućenim na njihovo državno područje, uzimajući u obzir činjenicu da se prema predmetnom nacionalnom propisu za svakog upućenog radnika smatra da radi u režimu profesionalnog premještaja tijekom cijelog trajanja premještaja, što mu istovremeno stvara pravo i na naknadu prijevoza i na dnevnicu?
- 1.6.2. Treba li članke 56. i 57. UFEU-a i/ili članak 3. Direktive 96/71/EZ tumačiti na način da nacionalnom sudu ne dopuštaju odbijanje priznanja podjele radnika na platne razrede koje je trgovačko društvo iz druge države članice utvrdilo i primjenjuje u svojoj državi podrijetla, ako je izvršena takva podjela?

1.6.3. Treba li članke 56. i 57. UFEU-a i/ili članak 3. Direktive 96/71/EZ tumačiti na način da dopuštaju poslodavcu iz druge države članice valjano, i za sud države obavljanja posla obvezujuće, određivanje klasifikacije radnika u platne skupine u situaciji u kojoj je kolektivni ugovor opće primjene u državi obavljanja posla zahtijevao uvođenje drukčije klasifikacije po platnim skupinama s gledišta krajnjeg rezultata ili država članica primateljica u koju su radnici pružatelja usluga iz druge države članice bili upućeni može naložiti pružatelju usluga poštivanje odredbe o kriterijima za klasifikaciju radnika u platne kategorije?

1.6.4. Treba li, u okviru tumačenja članka 3. Direktive 96/71/EZ, s obzirom na članke 56. i 57. UFEU-a, naknadu troškova smještaja koju poslodavcu nalažu odredbe kolektivnog ugovora navedenog u pitanju 1.6 i bonove za hranu podijeljene na temelju ugovora o radu pružatelja usluga iz druge države članice, smatrati naknadama troškova nastalim zbog upućivanja ili oni spadaju pod pojam minimalne plaće u smislu članka 3. stavka 1. Direktive?

1.6.5. Mogu li se članak 3. Direktive 96/71/EZ i članci 56. i 57. UFEU-a tumačiti na način da se kolektivni ugovor opće primjene države obavljanja posla treba smatrati opravdanim zbog zahtjeva javnog poretka u okviru tumačenja pitanja naknade za rad plaćen po učinku, naknade prijevoza i dnevnice?

(¹) Direktiva 96/71/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1996. o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga (SL L 18, 21.1.1997, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 5., str. 127.).

Tužba podnesena 17. srpnja 2013. — Europska komisija protiv Rumunjske

(Predmet C-405/13)

(2013/C 260/68)

Jezik postupka: rumunjski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: P. Hetsch, O. Beynet i L. Nicolae, agenti)

Tuženik: Rumunjska

Tužbeni zahtjevi

— utvrditi da Rumunjska nije ispunila obveze koje ima na temelju članka 49. stavka 1. Direktive 2009/72/EZ (¹) Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište električne energije i stavljanju izvan snage Direktive 2003/54/EZ time što nije usvojila sve zakonodavne, regulatorne i upravne mjere potrebne kako bi poštovala članak 2. točku 1., članak 3. stavak 5. točku (b) te stavak 7. i stavak 9. točku (c) istog

članka, članak 5., članak 7. stavak 4., članak 9. stavke 1. do 7., članak 10. stavke 2. i 5., članak 11. stavak 8., članak 13. stavak 4. i stavak 5. točku (b), članak 16. stavke 1. i 2., članak 25. stavak 1., članak 26. stavak 2. točku (c), članak 31. stavak 3., članak 34. stavak 2., članak 37. stavak 1. točke (k), (p) i (q), stavak 3. točke (b) i (d) te stavke 10. do 12., članak 38. stavak 1., članak 39. stavke 1., 4. i 8. te Prilog I. točku (1) navedene Direktive, odnosno, u svakom slučaju, time što Komisiji nije priopćila takve mjere;

— naložiti Rumunjskoj, u skladu s člankom 260. stavkom 3. UFEU-a, plaćanje novčane kazne zbog neispunjenja obveze priopćavanja svih mjera za prenošenje Direktive 2009/72/EZ u iznosu od 30 228,48 eura za svaki dan zakašnjenja računajući od dana objave presude u ovom predmetu;

— naložiti Rumunjskoj snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Rok za prenošenje Direktive u nacionalno pravo istekao je 3. ožujka 2011.

(¹) (SL C 211, str. 55.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom, poglavlje 12., svezak 4., str. 29.)

Tužba podnesena 17. srpnja 2013. — Europska komisija protiv Rumunjske

(Predmet C-406/13)

(2013/C 260/69)

Jezik postupka: rumunjski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: P. Hetsch, O. Beynet i L. Nicolae, agenti)

Tuženik: Rumunjska

Tužbeni zahtjevi

— utvrditi da nedonošenjem svih zakonskih i drugih propisa potrebnih za usklađivanje s odredbama članka 3. stavaka 3. i 4., članka 4. stavka 2., članka 8., članka 9. stavaka 1. do 7., članka 10. stavaka 2. i 5., članka 13. stavaka 1. i 5., članka 14. stavka 4. i stavka 5. točke (b), članka 16. stavka 1., članka 25. stavka 5., članka 36. stavka 9. trećeg podstavka, članka 41. stavka 1. točaka (d), (g) i (q), stavka 3. točaka (b) i (d), stavka 6. točaka (a) i (c) i stavaka 10. i 12., članka 42. stavka 1., članka 43. stavaka 1., 4. i 8., članka 48. i Priloga I. točke 1. Direktive 2009/73/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište prirodnog plina i stavljanju izvan snage Direktive 2003/55/EZ (¹) ili, u svakom slučaju, ne priopćujući te propise Komisiji Rumunjska nije ispunila obveze koje ima na temelju članka 54. stavka 1. navedene direktive;